

UPB

Butlletí de la Universitat Politècnica de Barcelona.

Barcelona, maig de 1983

Editor: Vice-rector de Comunitat Universitària. Director: Toni Rodríguez. Coordinació: Modest Masides. Redacció: Rosa Serra. Disseny gràfic: Claret Serrahima. Confeció: Pere Prats.

1

En plau molt que surti aquest vehicle de comunicació d'entre tots els que formem la comunitat universitària i el seu entorn. Era una necessitat. No vull repetir conceptes que ja s'exposen a l'editorial i em limito, doncs, a desitjar èxit i continuïtat a aquesta empresa.

Gabriel Ferraté
EL RECTOR

EDITORIAL

Una primera proposta

Ja fa molt de temps que ens voltava la il·lusió de poder fer realitat aquest butlletí que ara tenim a les mans. Era una de les esbrines que teníem previstes. Però, com sempre, la modestia dels mitjans i tot un seguit de dificultats més o menys conegudes s'han tornat a imposar els fets, i l'estrena s'ha hagut d'ajornar fins ara.

Però bé, aquí el tenim. És modest però és nostre. El primer gran propi d'expressió de la Universitat Politècnica. Si fòssim gent tòpica podríem aprofitar l'avinentesa per a fer un repàs de tots els cicles que s'utilitzen en aquestes ocasions solemnes. Hauríem de dir que això és un intent de fomentar el diàleg, la informació entre centres i estaments i el debat constructiu que tenim una ferma voluntat de continuïtat; que venim a omplir un buit, una necessitat sentida a diferents àmbits de la Politècnica; que ens ha d'ajudar a millorar el coneixement intern i a vincular-nos amb la societat a la qual volem i podem servir; que cal l'esforç i, sobretot, la il·lusió de tothom per tirar-ho endavant; que malgrat totes les dificultats, ens en sortirem. Moltes paraules que sens dubte hauríem llegit o sentit tantes vegades. Però no per força els tòpics han de ser sempre falsos. I ara és el moment oportú per recordar-ne algun.

Certament que aquesta editorial no vol ser exclusivament una crida. Però sí que vol afirmar, si més no, la seva voluntat d'assolir uns quants objectius. Aquest butlletí no vol ser un simple vehicle de propaganda rectoral, ni convertir-se en un redut de opinió desvinculat de l'entorn social de la Universitat. Si estem tots d'acord en que la Ciència és Cultura i la Universitat un cos viu que estimula i respon als estímuls externs, caldrà esperar que aquest pugui ser el vostre periòdic. No voldríem res més.

La Tècnica, una estrella que revoluciona Hollywood

La tècnica ha esdevingut la protagonista del món cinematogràfic. La indústria del cinema en una concepció particular i innovadora ens presenta un món on l'essència que mou multituds ha deixat d'ésser l'estrella de carn i os, o les simples històries d'amor i de passió. Ara és l'hora dels efectes especials. Els nens han deixat de pensar en Mickey Mouse i somnien en trobar l'E.T. a qualsevol cantonada. La ciència ficció és al carrer, a les nostres cartelleres, a les joguines i a tot arreu. Certament els efectes especials han aconseguit rècords inimaginables. Estem parlant dels robots, dels video-jocs i d'uns éssers estranys que quí sap d'on vénen. No hi ha dubte que es tracta d'una nova revolució. Algú deia que les revolucions com el còmic, el sexe, la droga i el rock estan ja reciclades i admeses. Mick Jaegger té més de 40 anys i continua cantant. Els russos importen els video-jocs amb finalitats d'espionatge industrial. La microelectrònica és una potent arma de poder, com ho ha estat — i ho és encara — la cultura. Potser caldrà canviar d'actitud des d'ara. El cinema — reflex de la cultura dels pobles — així ens ho aconsella i ens convida a reflexionar perquè danera d'aquestes històries fantàstiques hi ha una gran dosi de realitat i de plantejaments implícits. Aquest conjunt d'efectes diabòlics de sò i d'imatge sempre ens exposen unes tesis desconcertants.

Immersos en una ciutat on no hi entra el sol, "Blade Runner" ens presenta un futur proper certament insuportable. Sempre plou a Los Angeles. Misèria i aglomeració pels carrers foscos, bruts i mullats. Un policia volta la ciutat amb el seu cobre-avió que gairebé condueix sol. Busca cinc replicants, cinc dels éssers fabricats per Thome. Són perillosos i s'han d'exterminar: és la revolta de la tècnica. Els replicants tenen una vida programada per a quatre anys i faran el que sigui per sobreviure. El plantejament que es fan, els assimila als homes. No accepten el seu absurd existencial.

El mateix passa a "TRON" o l'apologia dels video-jocs, d'aquest enginyer de l'electrònica, d'aquestes noves tecnologies que fan furor a tot el món i que ha generat una indústria multimilionària i estratègica. Tot

és possible en aquest món nordamericà que ens arriba tan de cop que no sabem assimilar. Fins i tot la transició d'un home dins una màquina de video-joc, fins i tot l'inconformisme i les ànsies de poder d'un ordenador central. Steven Lisberger, el director de "TRON", un personatge fascinat per l'electrònica, diu que hem d'aprendre a servir-nos d'aquesta, o altrament, convertir-nos en els seus esclaus.

El cinema, els llibres i tots els mitjans de comunicació són cultura, i no serien possibles sense el suport tecnològic que necessiten per a desenvolupar-se. Aquesta nova vessant del cinema té, a més d'un gran poder de fascinació, la missió d'ensenyar-nos com és d'important el paper de la nova tecnologia. I ho és tant que és capaç de canviar així, de sobte, el futur o el present de la humanitat.

R. Serra

El nostre torn

Contra l'escepticisme atívic i recalçant dels "apocalíptics" sobrevivents que enguany encara la imaginació creadora amb la màquina de la magdalena proustiana sucada al cafè amb llet, hi ha un univers d'enginyers, de processos i d'imatges pròpies que poblaria — en un tomb copernicà, pesi qui pesi — un univers nou de percepcions, d'imatges, de senyals. De mites, adhuc, imposts d'un dia per un altre, universalment sense l'excipient i l'encaicador dels segles.

Mai com ara la paraula és nostra i és nostre el torn: el torn de les universitats tecnològiques, abocades a cribar i a senyalar objectius i protocols ètics, a verificar els costos morals, a senyalar les potencialitats de tota aquesta parafernària que, si no ens en ocupem, s'ocuparà de nosaltres. L'Humanisme i l'"humanisme", per a elles avui passa inexcusablement per aquí.

Les fronteres seculars de la imaginació i la visió van caient esmicolades sota aquest huracà, que imposarà nous paràmetres a les Arts i a les Humanitats "de sempre" i que és el nostre indefugible fil d'Àriadre.

Modest Masides
Cap de Serveis d'Animació Cultural
de la U.P.B.

Aquest any no s'ha fet gresca a telecomunicacions

La festa que anualment organitza l'Escola de Telecomunicació ha engendrat enguany un conflicte entre dos sectors de la Universitat. La festa s'havia celebrat sempre als Jardins de Torre Girona, entre les Escoles de Camins i Telecomunicació i la Facultat d'Informàtica. La polèmica es va engendrar quan Informàtica i Camins, per unanimitat de llurs Juntes d'Escola, van fer arribar al Rectorat la seva protesta per la celebració de la festa en el jardí.

Després d'un seguit de converses, propostes i reunions la situació semblava trobar-se com en el primer moment. Les postures es mantenien. Les facultats reafirmaven la seva protesta. El rector va manifestar en el seu moment que no prendria cap decisió desautoritzant les Escoles i Facultat. Potser la situació es trobava en un carrer sense sortida. L'alumnat pensa que és tractat injustament, i fequi rectoral, que la solució del problema tenia moltes altres sortides.

Reunits els directors dels centres amb el Vicerector de la Comunitat Universitària, Pere Botella, decideixen que la "telecogresca" no es pot celebrar al jardí, donat que el nombre d'assistents desborda els organitzadors. El Vice-rector donà el seu suport a l'hora de gestionar el lloguer d'un terreny públic. Vist el desacord dels organitzadors, es celebrà una segona reunió amb la presència d'aquests. Tenien dues opcions: o la Telecogresca deixava de celebrar-se al jardí, o bé els organitzadors presentaven unes noves mesures organitzatives per tal de garantir el control de la festa.

José Manuel Baez, un dels membres de la comissió organitzadora, exposava que "els directors i Vice-rector ens van manifestar molt poca confiança si ens decidim per la segona opció, la de no canviar de lloc però orientar la festa d'una altra manera".

El següent pas fou un acte de força protagonitzat per uns cent alumnes de l'Escola de Telecomunicació que provistos amb petards i la corresponent gaita, s'arribaren al Pavelló de Govern i exigiren la presència del Vicerector. Això va acabar en una conversa amb el mateix Rector i després d'exposar els alumnes que "no acceptaven la decisió de les Juntes atès que ells hi són minoria, ni l'alternativa proposada ja que estan capacitats per dur a terme una bona organització", el Rector es compromet a fer arribar un escrit dels alumnes, a les tres Juntes, i si cal, convocar una altra reunió.

José Manuel Baez comenta que "el Rector estava d'acord amb tots els punts de l'escrit que vam presentar, excepte en el nombre d'entrades que s'havien de posar a la venda. Nosaltres acceptàvem aquesta imposició de reduir el nombre d'entrades de 5.000 a 2.500 però llavors el problema seria de portes enfora".

"La Telecogresca és la única festa que sobreviu de les tres més importants que es celebren a la Universitat, seria una llàstima, que es perdés degut als malentesos i al poc temps que hem tingut per a parlar les coses", diu Pere Botella. D'altra banda, el representant de la comissió comenta "que quan hi ha un conflicte entre dos sectors de la Universitat, algú ha de decidir".

La LRU ignora les necessitats específiques de les Universitats Politècniques

La Junta de Govern aprovà, en la seva sessió del dia 24 de maig, un comunicat que van redactar alguns dels seus membres i que transcrivim a continuació:

"Davant les perspectives que presenta l'avantprojecte de Llei de Reforma Universitària, segons el text que fou enviat als Rectors, la Junta de Govern de la U.P.B., reunida el 24 de maig de 1983, es considera obligada, malgrat els aspectes positius que la llei conté, a manifestar el seu profund disgust perquè fa inútil l'esforç de renovació que s'ha vingut desenvolupant, des de fa set anys, a diverses Universitats, i particularment, a la Universitat Politècnica de Barcelona. En aquest sentit, és especialment delicada la situació en la qual quedarien els professors permanents propis d'aquesta Universitat. A més l'avantprojecte no dona gens d'autonomia a la Universitat per a seleccionar el seu professorat ordinari ni per a incidir d'una manera significativa sobre el conjunt de la seva estructura, i, d'altra banda, ignora les necessitats específiques de les Universitats Politècniques, conduint-les a un aïllament respecte al seu entorn, que les pot portar a termini mitjà, a un autèntic col·lapse."

El Vice-rector de Professorat de la U.P.B., Manuel Casteleiro, va declarar, arrel de l'acte que es celebrà a primers de mes a l'ETSEIB, sobre "El canvi a la Universitat" i en el qual el Director General del Gabinet Tècnic del Ministeri va fer una presentació de la LRU (llavors LBRU) que "la llei és progressista però no tant. La LRU conté aspectes molt progressistes com els estatutaris, la gestió econòmica i la agilitat en el funcionament. En canvi es queda curta en els temes de professorat i en certes atribucions de les comunitats autònomes que són encara del govern central."

Equip de professorat

Luis Castañer (Director Departament), J. Cabestany, J. Calderer, L. Closas, C. Ferrarons, J. F. Marchan, A. Mas, L. Prat, C. Pol, E. Vilamajó, E. Navarro, I. Tous, P. Linares, M. García, J. García.

El Departament d'Electrònica i Energia Solar desenvolupa les seves activitats teòriques i experimentals en tres línies generals. La finalitat del Departament és l'estudi de tecnologies electròniques per a la conversió fotovoltaica (electricitat dinàmica) de l'energia solar.

1. Energia Solar Fotovoltaica

En aquest camp es duen a terme actualment tres projectes de recerca. Els dos primers s'estan fent d'acord amb la Comissió Asessoradora del Govern i són: "el desenvolupament de la tecnologia d'òxids semiconductors" i "Assaig de Cèl·lules Solars". El tercer projecte, amb l'Agència Espacial Europea tracta i estudia "la degradació de les cèl·lules solars a l'espai".

L'objectiu d'aquests projectes és el desenvolupament de la teoria, tecnologia i enginyeria de la conversió fotovoltaica de l'energia solar.

2. Fiabilitat i control de qualitat

Es duen a terme treballs sobre fiabilitat de components i equips electrònics, mitjançant càmeres climàtiques de temperatura i humitat. A aquest nivell es fan assaigs accelerats i climàtics.

3. Microelectrònica

S'està elaborant un projecte de desenvolupament de la microelectrònica a Catalunya combinat amb les altres dues Universitats (Central i Autònoma). Es tracta d'un projecte de disseny i tecnologia de circuits integrats. Aquest camp d'estudi es troba en una fase preliminar ja que es realitza des de fa pocs mesos.

La tecnologia microelectrònica és una línia de recerca estratègica que interessa molt al món empresarial. Està en projecte elaborar treballs de recerca en el camp de la microelectrònica juntament amb la Universitat Autònoma.

FITXA TÈCNICA DE DEPARTAMENT

Escola tècnica superior d'enginyers de telecomunicació

Departament d'Electrònica i Energia Solar

Comprèn les càtedres: Electrònica I, II i III Materials, components i tecnologia de fabricació.

TEMA DE DEBAT

Assemblearis i oficialistes festegen sense èxit el moviment estudiantil

Les I Jornades Estatsals d'Estudiants Universitaris que es van celebrar a Saragossa el passat mes de març han estat un focus generador de polèmiques i discussions. La premsa ha insistit molt en destacar la crisi organitzativa que travessa el món estudiantil. I no és tant això com la defensa aferrissada de dues postures molt diferents. Ambdues postures van estar representades per algun delegat de la Universitat Politècnica de Barcelona. Ells han conversat amb nosaltres per defensar llurs posicions, i mirant les jornades amb perspectiva, coincideixen quan diuen que el balanç no ha estat pas tant negatiu.

Un diumenge de març diversos representants d'alguns centres universitaris es reunien a Saragossa responent a la iniciativa de la Universitat local, que celebrava el seu IV centenari, d'organitzar les I Jornades d'Estudiants Universitaris que començarien el dilluns. La seva missió era elaborar un reglament per tal de poder començar a treballar l'endemà un cop reunits els representants d'aproximadament 250 centres de tot l'Estat. Arribat el moment i abans de procedir a la votació d'aquest reglament, es planteja la primera batalla que és la del caràcter mateix de les Jornades. Han de ser o no vinculats? Arrel d'aquesta polèmica sorgeix una important polarització de postures; fou el principi del que seria la definitiva escissió de les Jornades en dos blocs molt diferenciats. Quina fou la

causa real de l'escissió? La resposta recull molts conceptes a més de la "vinculació". Es barregen qüestions polítiques, ideològiques i filosòfiques. L'afer no és tan simple com fins ara ens l'han presentat.

Javier Puerta i Lorenzo González, representants de l'E.T.S. de Telecomunicació i de l'E.U. d'Arquitectura Tècnica respectivament, exposaven que "els assistents no representàvem el sentir del moviment estudiantil perquè no hi havia hagut debat previ, per tant la pretensió d'unes jornades resolutives no era viable".

Jordi Pascual, delegat de l'E.T.S. d'Enginyers Industrials deia al respecte que "com a resolució entenem que les conclusions haurien de ser portades al Ministeri i a les facultats per que les coneguessin". Des del primer moment l'assemblea va esdevenir un centre de crítics i baralles que feien impossible continuar.

L'endemà apareixen al ple dos reglaments més. Un, elaborat pel grup majoritari que encapçalaven les universitats de Barcelona i l'altra pel segon grup, encapçalat per la Complutense de Madrid. Es decidí sotmetre'ls a votació. L'opció representada per la proposta de la Universitat Central de Barcelona obté 139 vots contra els 100 que obté la Complutense de Madrid. Segons els entrevistats la votació va generar postures de boicot i d'obstrucció per part d'ambdós grups. S'havia trencat definitivament la possibilitat de diàleg.

Jordi Pascual es queixa de l'actitud dels seus companys. "Jo penso que venien amb ànim de boicotejar l'assemblea des del primer moment. El Parlament és a Madrid i no a la Fira de Mostres de Saragossa. Aquells senyors venien a fer una política de partits i es tractava només de política universitària." D'altra banda els dos representants del grup majoritari deien que "l'altre grup presentava un sistema d'organització molt jerarquitzada i nosaltres no volem un moviment estudiantil enquistat en una estructura fixa. De les reunions organitzatives prèvies a les Jornades, que es van fer a Madrid ja van arribar resolucions, havien sentat les bases per crear una organització tipus sindicat. Si van acceptar la votació també havien d'acceptar el resultat de la mateixa."

Aquell mateix dia el grup representat per la Complutense de Madrid, integrat per 70 centres, va decidir, un cop perduda la votació, abandonar el ple i formar l'Assemblea Democràtica de Centres. Jordi Pascual explica així la filosofia d'aquest grup. "El nostre objectiu era crear un moviment estudiantil organitzat. Els tres punts més significatius per nosaltres eren la defensa de la Universitat Pública, tendència a l'exclusivitat del professorat i l'ajut a la investigació universitària."

Javier Puerta i Lorenzo González no són contraris a això però són més radicals en la seva resposta. El seu grup elaborà un comunicat final com a conclusió de les Jornades que recull un seguit de reivindicacions: "Plena autonomia per les diferents universitats, potenciació de les llengües vernacles, no a la universitat privada, financiació de la universitat per la Hisenda Pública, garantitzar la investigació, cos únic del professorat i desqualificació de l'actual sistema de beques, entre d'altres."

Per ells el balanç no és negatiu i així ho exposen els nostres dos representants: "El desenvolupament de les Jornades de Saragossa va demostrar que la corrent radical i d'esquerres segueix tenint un pes notable en el conjunt de les universitats i els estudiants actius."

El representant de l'Assemblea Democràtica de Centres pensa que de tot se'n pot treure alguna cosa profitosa. "Ens va ensenyar que anàvem massa de bona fe. Als altres pot ensenyar-los que aquest cop no ha passat res però que podia haver acabat realment malament."

Les Jornades de Saragossa brindaven una oportunitat al moviment estudiantil. El moviment estudiantil passa un moment de crisi organitzativa, però la Universitat ha estat molts anys en una situació d'expectativa respecte a una futura Llei d'Universitats (abans la famosa LAU i el projecte de l'actual govern socialista Llei Orgànica d'Universitats, ara LRU) que escamenti l'empresa de la seva reforma pendent, tant de les estructures com de les línies de política educativa i de la seva vinculació amb la societat.

La U.P.B. vol projectar el seu treball més enllà del marc universitari

A partir del concepte segons el qual la cultura necessita de la tècnica per a divulgar-se ara es vol donar una projecció exterior al treball dels diferents centres que integren la nostra universitat.

El Vice-rectorat de la Comunitat Universitària va canviar fa temps l'orientació de la seva política cultural. Es tractava de donar prioritat a les iniciatives internes, sorgides dels propis universitaris, en comptes de limitar-se a "importar" les activitats.

El desenvolupament de la política cultural de la universitat s'articula amb tres possibilitats diferents d'actuació. La més tradicional es basava en portar a la universitat, tot tipus d'activitats exteriors. Això es va fer durant molt de temps per què era un bon mitjà de difusió per les activitats tant sovint censurades o, si més no, reprimides. Ara, aquestes accions tracten d'evitar-se, o en tot cas, es dona prioritat a les que no tenen oberts encara uns canals de divulgació com podria ésser el cas dels artistes afins als moviments d'avantguarda i es procura que siguin activitats autofinançades. La Politècnica tracta de potenciar les iniciatives internes. Així, finança les activitats d'un taller de cinema, d'un col·lectiu de música o d'un grup de teatre que s'han creat en el marc de la Universitat Politècnica.

Finalment el Vice-rectorat de Comunitat Universitària vol donar projecció exterior als treballs de la Politècnica. Aquest és un camp d'actuació encara en projecte, que ajudaria a assolir el paper que la tecnologia ha de tenir en el món de la cultura en general.

Quan al sistema de distribució de recursos, també ha canviat substancialment. En un moment donat es va acordar una nova distribució per àrees d'activitat i no equitativament per centres. D'aquella manera la Comissió de Cultura havia esdevingut un mercat de distribució de subvencions i el sistema resultava poc adequat i desequilibrat.

El nou sistema favoreix el moviment i la col·laboració i coordinació entre els diferents centres de la Universitat.

JUNTA DE GOVERN

La propera sessió del Claustre inclou la presentació de mocions

El proper dia 21 de juny ha haurà sessió ordinària del Claustre segons que va acordar la Junta de Govern en la reunió del dia 25 d'abril. A més dels corresponents informes que presenten el Rector i la Junta, l'ordre del dia preveu la discussió de mocions que els Claustres hagin presentat amb temps suficient per que puguin ésser incloses a l'ordre del dia i ordenades per la Junta de Govern del dia 24 de maig. El termini de presentació de les esmentades mocions finalitza el dia 20 de maig segons que acordà la Junta de Govern. Aquests dies s'estan realitzant les eleccions als Claustres.

En aquesta reunió ordinària del Claustre que hem anunciat, caldrà fer també la renovació reglamentària que pertoca, dels membres de la Junta de Govern.

A la penúltima sessió de la Junta de Govern es va aprovar una proposta presentada per la Comissió d'Investigació, sobre la publicació dels resums de les Tesis Doctorals llegides a les Escoles Tècniques Superiors. A partir de l'any 1983 serà obligatòria, doncs, l'edició dels resums de les tesis que es llegeixin, i voluntària per a les llegides durant l'any 1982.

El Butlletí us informará periòdicament dels punts tractats per la Junta de Govern que considerem de més interès per a tota la comunitat universitària.

ENTREVISTA

Joan Margarit
Arquitecte de dia,
poeta a les nits

"La lògica dels arcs és al meu seny.
L'abstracta llum dels murs en els meus ulls."

El passat i la joia, Barcelona, 1982.

Només l'interessen aquells llibres que quan els llegeix l'animen a escriure. Quan va a un concert, al Palau de la Música per exemple, sorprèn els veïns tot treient-se de la butxaca la libreta que sempre duu a tot arreu per apuntar-se abans que se n'oblidi, el sentiment embrionari, el mot o la xifra, del que en sortirà més tard un poema. Diu, molt seriós, que "és fent poesia quan m'hi jugo la vida i no pas quan faig altres coses". I una de les "altres coses" que fa, és ser catedràtic d'Estructures a l'Escola d'Arquitectura, d'on molts professionals han sortit agraiats a Joan Margarit per haver-los ajudat a desmitificar el tema (tradicionalment tan aixut i impositat), i, en definitiva, haver-s'hi pogut acostar sense dogmatismes i amb un esperit humanista que mai no hauria d'haver-se postergat de l'ensenyament d'aquest art, tan "vell".

La seva poesia utilitza un llenguatge ple de referències la matèria que coneix i estima com arquitecte i als elements bàsics — la terra, el marbre, el foc, el vent — que l'arrelen, a ell, que és un català de terra endins, a la cultura mediterrània, que un bon dia, potser enfilat a la darrera muntanya que se li oposava, va descobrir finalment. Va començar, fa uns anys, a les illes canàries, en castellà, impressionat davant la grandària de l'Atlàntic, fins que, retornat a casa els darrers anys, tot fent tertúlia amb el seu amic Martí Pol, es va adonar de quin era el seu món i quina la seva llengua.

Protegeix la seva intimitat amb trinxeres categòriques de paraules rodones que semblen prendre cos en el decurs de la conversa. És difícil, però no impossible, fer-lo posar vermell, quan finalment, amb una mica de sort, aconsegueixes mig desmuntar-li alguna petita defensa. Una hora i mitja més tard, pots tenir la impressió que durant cinc minuts si més no, has estat a punt de fer-te'n amic.

Les seves frases són breus com un repetit. Comença blasfemant en certa manera d'ésser poeta: "Poeta, se n'és o no se n'és. I no se'n pot ésser si s'utilitza la poesia com a terapèutica, com a bàlsam de les teves penes o alegries. L'únic art dependent, pur, que roman fora dels mecanismes de poder i econòmics, és la poesia. No es pot barrejar amb res més." I cita llavors els casos d'Elliot, empleat de Banca, o d'Espriu, passant de notari, per a reclamar tot seguit la necessitat de guanyar-se la vida amb una activitat que no fregui ni d'aprop ni de lluny la seva vocació i entitat de poeta. Mai no acceptaria considerar la seva activitat literària com un "hobby": "I ara! fora una falta de respecte."

Creu també que les tres arts més grans són la Poesia, la Música i l'Arquitectura. I les diu així, amb majúscules perquè diu que són les més abstractes. "Malauradament, la incidència econòmica és molt forta sobre l'Arquitectura, però molt més gran encara sobre la Pintura. De moment, només se n'ha salvat la Poesia."

— "I com veu un artista com vostè la inserció de l'Escola d'Arquitectura en una Universitat Politècnica?"

— "És absurd, d'Universitat només n'hauria d'haver una, on la gent hauria de poder triar les disciplines que l'interessaven. Jo, personalment, em trobo més a prop d'un estudiant o d'un professor de Semèti-ques que no pas d'alguns Industrials i científics. Em sap greu que els científics

hagin deixat de cantó el llatí i el grec, i el fet que a la nostra Universitat només s'expliquin grandeses, meravelles, grans èxits, quan la història de la Ciència està plena de molts fracassos romàntics, de molts obscurs assassins de conilletes d'indies, que amb la seva feina també han fet possible que la Humanitat es trobi ara on és."

I mentre marxa, Margarit, encara té temps de recordar Newton ("Déu no juga als daus amb l'Univers") i d'enyorar aquell temps d'Aristòtil i de Pitàgores en el qual tot el saber era un, sense escissions. Sense tantes Universitats "especialitzades".

OBRA PUBLICADA

- Doméstico nací.
- Cantos para coral de un hombre solo.
- L'ombra de l'altre mar.
- Cants d'Hekatonim de Tifundis (Premi Miquel de Palol, 1981)
- El passat i la joia.
- Vell malentès (Premi V. Andrè Estellés, 1981)

CARTELLERA

CONFERÈNCIES

- La U.P.B. amb el suport del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya organitza unes jornades sobre Escoles Universitàries Tècniques. Les ponències tractaran sobre cinc grups temàtics: Pla d'Estudis, Metodologia de l'Ensenyament a les Escoles Universitàries, Recerca, Escoles Universitàries i Societat, i Professorat. Dies 8, 9 i 10 de juny a l'Escola Universitària d'Arquitectura Tècnica de Barcelona.

MÚSICA

- El Col·lectiu de Música de la U.P.B. organitza cursos de PIANO, SAXO, GUITARRA i BATERIA. El col·lectiu treballa per a apropar l'ensenyament musical a l'àmbit universitari i dotar als interessats d'una formació musical d'alt nivell didàctic fora dels estaments habituals d'aprenentatge. Per a informar-vos truqueu al Pavelló de Govern de la U.P.B. (Tel. 249 38 04 Extensió 38).

CURSOS

- L'Institut de Ciències de l'Educació de la U.P.B. organitza un curs d'Introducció al Control Numèric. El curs es durà a terme del 6 al 17 de juny. La inscripció és de 500 pessetes. Informeu-vos a l'ICE (Tel. 249 76 00).

CARTES AL DIRECTOR

- Voldríem que el Butlletí fos una via de comunicació per a la nostra Universitat. Amb aquesta finalitat us anunciem en el primer número que podeu adreçar-nos les vostres cartes al Pavelló de Govern. Tot i que disposem de poc espai reservem un racó per a les vostres suggerències, crítiques o peticions.

PROJECTE DE CREACIÓ
D'UN TALLER DE
TECNOLOGIA I ART

- Els Vice-rectorats d'Extensió i Comunitat Universitària, arrel de l'endegament del projecte d'un eventual Taller de Tecnologia i Art a la U.P.B. ha celebrat dues reunions prèvies per a recollir suggeriments i idees de cara a elaborar l'esmentat projecte. A la primera reunió es va convocar el professorat de la Politècnica i a l'altra es van reunir un seguit de persones destacades per llurs tasques pràctiques o científiques al costat de les arts.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC